

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Čokoládová Manufaktura s.r.o.**, IČO: 03724476
sídlem Zemská 481/35, 415 01 Teplice
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Rouskem
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Ing. Světlanou Semrádovou
Zvolánkovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. MHMP 895843/2019, sp. zn. S-MHMP 547674/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 5. 2019, č. j. MHMP 895843/2019, sp. zn. S-MHMP 547674/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání do výrokových částech o vině, sankci a nákladech řízení a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občansko správních agend, ze dne 11. 2. 2019 sp. zn. S-UMCP1138817/2018, R2830/2018, S UMCP1200762/2018, R 3946/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad městské části Praha 1, odbor občansko správních agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl podle správního řádu a ust. § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)

ve výroku I. tak, že žalobkyně se dopustila přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se dopustí fyzická osoba podnikající nebo právnická osoba tím, že poruší noční klid; jako provozovatel provozovny identifikační číslo 03724476, na adrese Michalská 970/20, Praha 1; dne 2. 6. 2018, v době minimálně od 23.22 hod. do 00.17 hod., tím, že dopustila, či nezabránila šíření hudby v době nočního klidu do okolí své provozovny, čímž porušila noční klid,

ve výroku II. tak, že žalobkyně se dopustila přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, jehož se dopustí fyzická osoba podnikající nebo právnická osoba tím, že poruší noční klid, jako provozovatel provozovny identifikační číslo 03724476, na adrese Michalská 970/20, Praha 1; dne 21. 8. 2018, v době kolem 23.45 hod. tím, že dopustila, či nezabránila šíření hlasité reprodukované hudby v době nočního klidu do okolí své provozovny, a to zejména prostřednictvím otevřených vstupních dveří, čímž porušila noční klid,

ve výroku III. žalobkyni za zjištěný přestupek podle ust. § 93 odst. 1 písm. e), ust. § 35 písm. b), ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle ust. § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložil správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč a rozhodl o jeho splatnosti, ve výroku IV. rozhodl o povinnosti žalobkyně uhradit náklady řízení.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že její odpovědnost jako právnické osoby neexistuje, neboť domnělé jednání nemůže být přičitatelné právnické osobě, poukázala na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 24/2015 – 18 ze dne 27. 3. 2015. Měla za to, že zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví taxativní výčet osob, jejichž jednání je přičitatelné právnické osobě, dle důvodové zprávy není cílem stanovit

obecnou právní úpravu zastupování právnických osob, která je vyhrazena občanskému právu, upozornila na ust. § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

4. Tvrdila, že žalovaný porušil povinnost objektivizace skutkového stavu, neprovedl a nevypořádal se s důkazy, které navrhla žalobkyně ke zpochybnění skutkového stavu prezentovaného správním orgánem I. stupně. V řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, platí zásada materiální pravdy, správní orgán je zodpovědný za zjištění skutkového stavu věci, a to z hlediska okolností svědčících ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, dále zde platí zásada vyšetřovací, správní orgán odpovídá za splnění této povinnosti, i když by účastník řízení žádné důkazy nenavrhoval, neomezuje to vyšetřovací činnost správního orgánu. Polemizovala i s tvrzením správního orgánu I. stupně, dle kterého není potřeba měření hlukoměrem. Správní orgán I. stupně odkázal na tvrzení strážníků, tato jsou však v tomto směru nedostatečná, ani jeden ze strážníků netvrdí porušování nočního klidu, a tedy ani naplnění skutkové podstaty přestupku, pouze z výpovědi svědkyně M. vyplývá, že „byla slyšet hudební produkce“, to však nedokazuje nic o naplnění skutkové podstaty přestupku. Údajné rušení nočního klidu nebylo prokázáno. Rozhodnutí Městského soudu v Praze, dle kterého v případě rušení nočního klidu není třeba měření hlukoměrem, se týká výlučně fyzické osoby. Pokud v posuzovaném případě správní orgán I. stupně tvrdí, že šlo o souvislé rušení nočního klidu delší dobu a o jakousi hudební produkci, je dle názoru žalobkyně nezbytné, aby došlo k měření hluku a k objektivizaci skutkového stavu, aby tyto závěry byly dostatečně přezkoumatelné, paušální tvrzení správního orgánu nemůže obstát. Správní orgán tak nedostal své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vycházet z objektivně zjištěných informací, v důsledku toho zůstávají pochybnosti o vině žalobkyně, podle zásady *in dubio pro reo*, která platí i pro správní trestání, je třeba rozhodnout ve prospěch žalobkyně. Poukázala na ust. § 30 odst. 1 a 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, dle kterého se za hluk nepovažuje zvuk působený hlasovým projevem fyzické osoby, nejde-li o součást veřejné produkce hudby v budově, ani zvuk z produkce hudby provozované ve venkovním prostoru. V takovém případě nelze hovořit o odpovědnosti žalobkyně. Z povahy věci vyplývá, že bylo možné zajistit důkazy, které by objektivně zachytily skutkový stav, takto je řízení postaveno na subjektivních pocitech zasahujících strážníků a nebyl splněn důkazní standard, nelze tak dospět k závěru, že byla naplněna skutková podstata přestupku.
5. Poukázala na to, že dle judikatury pro správní trestání platí obdobné zásady jako pro trestání soudní, výjimkou z povinnosti účastníků označit důkazy na podporu svých tvrzení je právě povinnost řádného zjištění skutkového stavu, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014 č. j. 5 As 126/2011 - 68, dle kterého je řízení o přestupku výjimkou z povinnosti účastníků označit důkazy na podporu svých tvrzení, obviněný z přestupku není povinen se hájit, není povinen na svojí obhajobu uvádět jakákoliv tvrzení, ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy. Z toho vyplývá povinnost správního orgánu zjišťovat skutkový stav, neukládá obviněnému, aby se jakkoli bránil. V daném řízení žalobkyně argumentovala pro svou nevinu, uvedla a doložila řadu důkazů ve vysoké kvalitě a navrhla provedení dalších důkazů. Správní orgán I. stupně v části důkazů zneužil správní uvážení, nevypořádal se s tvrzeními a důkazními návrhy žalobkyně, konkrétně šlo o výsledky

všech osob přítomných na místě v době zjištění údajného přestupku a zaměstnanců žalobkyně. Není pravda, že by žalobkyně nenavrhovala provedení důkazů, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí, když důkazy navrhovala i v odvolání.

6. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný zamítl argumentaci žalobkyně, aniž to dostatečně zdůvodnil, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, měla za to, že závěry žalovaného nemají oporu v důkazech, naopak tvrzení žalobkyně jsou věcná a podložená, žalovaný se však s právní argumentací žalobkyně nevypořádal a přehlédl jí navržené důkazy.
7. Měla za to, že v řízení nebyla zachována totožnost skutku, výrok rozhodnutí odporuje výroku příkazu a oznámení o zahájení správního řízení, takto vedené řízení je nezákonné. Citovala výrok příkazu, který se týkal skutku ze dne 2. 6. 2018, výrok oznámení o zahájení správního řízení, které se týkalo skutku ze dne 21. 8. 2018 a výrok rozhodnutí, který se týkal skutků ze dne 2. 6. 2018 a 21. 8. 2018. Další vadou řízení je, že nedošlo ke spojení dvou samostatných řízení, ale bylo vydáno pouze jedno rozhodnutí, dále není zachována totožnost skutku, jejich popisy se natolik liší, že je nutné považovat vydané rozhodnutí za protizákonné, poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 33/2015.
8. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za věcně správné, žalovaný se věcí pečlivě zabýval a se všemi námitkami žalobkyně se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Žalobkyně v žalobě nepřinesla nic nového, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Uvedl, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že zdroj rušení nočního klidu pocházel z provozovny žalobkyně, ze které se v inkriminovanou dobu šířila hlasitá hudba, což bylo dobře vnímatelné již z ulice, jednalo se o zjevný hlasitý rušivý jev. Žalovaný měl dále za to, že správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjistitelných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. Ve světle provedených důkazů, především svědeckých výpovědí, je prokázané, že zdroj rušení nočního klidu se nacházel v provozovně žalobkyně, což je postačující pro konstruování odpovědnosti žalobkyně (právnické osoby) a přičitatelnosti jednání osobě žalobkyně. Na místo spáchání přestupku se na základě oznámení třetích osob, dle kterého byla z prostor provozovny žalobkyně v nočních hodinách slyšet hlasitá hudba, dostavili strážníci. Uvedl, že přesné měření hluku způsobeného nestandardním a nahodilým jednáním rušícím noční klid je zpravidla objektivně nemožné, v případě rušení nočního klidu se

měření intenzity hluku neprovádí, jeho přiměřenost posuzuje správní orgán dle svého uvážení, nejedná se o pochybení, pokud správní orgán na místě samém neprovedl odborné měření hluku.

11. Není rozhodné, že nebylo zjištěno, který konkrétní zaměstnanec či osoba uvedená v ust. § 20 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky se daného jednání dopustila, podle ustanovení § 20 není odpovědnost právnické osoby za přestupek podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, správní orgán tak není povinen takovou konkrétní fyzickou osobu zjišťovat, a to zejména tehdy, je-li ze zjistitelných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.
12. Z hlediska skutkového rekapituloval, že dle oznámení o přestupku a úředního záznamu Městské policie hl. m. Prahy dne 2. 6. 2018 v 23.22 hodin bylo na policii telefonicky oznámeno, že v ulici Michalská, Praha 1 dochází k rušení nočního klidu hlasitou hudbou a hlukem z předzahrádek restaurací, zejména v okolí kostela sv. Michala, hlídka policie tuto skutečnost ověřila a potvrdila, v 0.05 hodin obdržela policie opakované oznámení, že na stejném místě, tj. na adrese provozovny žalobkyně dochází opět k rušení nočního klidu, z provozovny žalobkyně se v tuto dobu ozývala hlasitá hudba, předzahrádka provozovny byla plná lidí, a to mimo dobu uvedenou v provozním řádu žalobkyně. Správní orgán I. stupně po identifikaci osoby žalobkyně jako provozovatele dané restaurace vydal dne 22. 8. 2018 příkaz, kterým žalobkyni uložil správní trest pokuty za spáchání přestupku proti veřejnému pořádku ve výši 2 000 Kč, žalobkyně proti příkazu podala odpor, příkaz byl tak zrušen, dne 10. 9. 2018 správní orgán I. stupně obdržel další oznámení o přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb. Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 12. 11. 2018 oznámil žalobkyni zahájení správního řízení a předvolal žalobkyni k ústnímu jednání, informoval ji, že při ústním jednání bude proveden důkaz svědeckou výpovědí strážníků i důkaz listinou, žalobkyně se k ústnímu jednání nedostavila, ani se neomluvila, ústní jednání proběhlo v její nepřítomnosti, dostavili se k němu svědci – dva strážníci Městské policie hl. m. Prahy, kteří shodně uvedli, že po oznámení přestupku na linku 156 se dostavili na místo události, kde byla předzahrádka restauračního zařízení žalobkyně v plném provozu, plná hostů (tj. po 22 hod), uvnitř hrála hlasitá živá hudba (saxofon a kytara), dne 21. 8. 2018 zde hrála hudba reprodukováná, v obou případech byla volána zodpovědná osoba žalobkyně, která uvedla, že k narušování veřejného pořádku nedochází. Uvedli, že hudební produkce z provozovny byla slyšet již z ulice Michalská. Dále byly provedeny listinné důkazy, zejména opis z evidence přestupků žalobkyně, dle kterého byla žalobkyně pravomocně uznána vinnou z přestupku shodné skutkové podstaty a byla jí uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Neobstojí tak obrana žalobkyně, dle které se rušení nočního klidu měly dopustit osoby na zahrádce restauračního zařízení žalobkyně, tedy třetí osoby, a takové jednání nelze žalobkyni přičítat.
13. K námitkám žalobkyně ohledně provedení dokazování uvedl, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že byla naplněna skutková podstata daného přestupku, k prokázání opaku či nepravdivosti tvrzení strážníků žalobkyně žádný důkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

nenavrhla ani nepředložila, žalobkyně měla možnost se vyjádřit, navrhnout důkazy či se jinak bránit, k ústnímu jednání byla řádně předvolána, tuto možnost však nevyužila, ve správním řízení obou stupňů se nijak nebránila, nebyla porušena žádná její procesní práva. Měl za to, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a z provedeného dokazování lze učinit jednoznačný závěr, přestupek byl žalobkyní spáchán.

14. Námitky žalobkyně ohledně nesplnění povinnosti objektivizace skutkového stavu a porušení zásady materiální pravdy jsou nepřipadné, skutkový stav byl náležitě zjištěn, bylo prokázáno, že spáchání přestupku ze strany žalobkyně došlo, v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

15. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

17. Dle úředního záznamu ze dne 2. 6. 2018 č. j. MPPH 91750/2018/OŘ1 Městské policie hl. m. Prahy tohoto dne obdržela policie oznámení, že v ulici Michalská dochází k rušení nočního klidu hlasitou hudbou a hlukem z předzahrádek restaurací, hlídka MP se dostavila na místo ve 23:45 hodin a zjistila, že z provozovny Čokoládová manufaktura s.r.o. hraje velmi hlasitá hudba, předzahrádka patřící k provozovně je stále v provozu a plná hostů, hlídka na místě ztotožnila odpovědnou osobu a vyzvala ji k ukončení závadného jednání, po opakovaném oznámení se hlídka MP na dané místo znovu dostavila v 00:17 hodin a zjistila, že z provozovny se stále ozývá hlasitá hudba, předzahrádka je stále plná lidí a v provozu, odpovědná osoba neuposlechla výzvy úřední osoby. Věc byla dále předána příslušnému správnímu orgánu, který je oprávněn o věci rozhodnout. K úřednímu záznamu je připojená fotodokumentace pořízená na místě.

18. Dle úředního záznamu ze dne 22. 8. 2018 č. j. MPPH 125727/2018/OŘ1 Městské policie hl. m. Prahy hlídka MP při provádění běžné hlídkové činnosti ve 23:45 hodin zjistila, že z provozovny Pražská čokoládová manufaktura s.r.o. se z otevřených dveří ozývá velmi hlasitá hudební produkce, hlídka na místě ztotožnila odpovědnou osobu a pořídila fotodokumentaci.

19. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 8. 2018 pod č.j. UMCP1 185163/2018 příkaz, dle kterého se žalobkyně dopustila přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích, tím, že jako provozovatel „Čokoládová manufaktura“ na adrese Michalská 970/20, Praha 1, dne 2. 6. 2018 v době minimálně od 23.22 hod. do 00.17 hod. dopustila či nezabránila šíření hluku z předzahrádky a hlasité hudby v době nočního klidu do okolí své provozovny, čímž porušila noční klid. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Příkaz byl žalobkyni doručen dne 27. 8. 2018. Žalobkyně dne 31. 8. 2018 proti příkazu podala odpor, odůvodnění odporu podala dne 5. 9. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

20. Předvoláním obviněného z přestupku k ústnímu jednání po podaném odporu proti příkazu ze dne 12. 11. 2018, které bylo žalobkyni doručeno téhož dne, správní orgán I. stupně žalobkyni oznámil, že po podání odporu pokračuje ve správním řízení, které bylo zahájeno doručením příkazu dne 27. 8. 2018 ohledně skutku ze dne 2. 6. 2018, a předvolal žalobkyni k ústnímu jednání na den 12. 12. 2018, sdělil, že budou prováděny důkazy svědeckou výpovědí str. Z. M. a str. M. L., event. důkaz listinou.
21. Oznámením o zahájení správního řízení o přestupku a předvoláním k ústnímu jednání ze dne 12. 11. 2018 č. j. UMCP1 276704/2018, které bylo žalobkyni doručeno téhož dne, správní orgán I. stupně žalobkyni oznámil, že na základě oznámení o přestupku od Městské policie hl. m. Prahy dle ust. § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 46 odst. 1 správního řádu zahajuje z moci úřední správní řízení ve věci přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích spočívajícím v porušení nočního klidu, kterého se měla dopustit žalobkyně dne 21. 8. 2018 v době kolem 23.45 hodin na adrese Michalská 970/20, Praha 1 tím, že jako provozovatel nezabránila šíření hluku z provozovny v době nočního klidu – hlasité hudební produkce, čímž porušila noční klid. Zároveň předvolal žalobkyni k ústnímu jednání na den 12. 12. 2018.
22. Ústní jednání se konalo dne 12. 12. 2018 a bylo v něm pokračováno dne 11. 2. 2019, v protokolu bylo konstatováno, že na základě ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se přestupky evidované pod sp. zn. S UMCP1 138817/2018, R 2830/2018 a S UMCP1 200762/2018, R 3946/2018 slučují do společného řízení. Obviněný ani jeho právní zástupce se k ústnímu jednání nedostavil, ani se neomluvil. Byl proveden výslech svědků M. L. a Z. M., kteří v obou případech zasahovali jako strážníci Městské policie hl. m. Prahy, dále byly prováděny listinné důkazy - oznámení Městské policie hl. m. Prahy ze dne 7. 6. 2018 a ze dne 22. 8. 2018 včetně příloh a opis z evidence přestupků právnických osob. K jednání dne 11. 2. 2019 byla žalobkyně rovněž předvolána. K ústnímu jednání na den 11. 2. 2019 byl jako svědek předvolán též O. H., který byl dne 2. 6. 2018 Městskou policií ztotožněn jako odpovědná osoba v provozovně žalobkyně, daný svědek se však bez omluvy nedostavil.
23. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 2. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z došlého oznámení o přestupku ze dne 7. 6. 2018, shrnul, že dne 23. 8. 2018 vydal správní příkaz, jehož doručením dne 27. 8. 2018 bylo zahájeno dané správní řízení, žalobkyně podala dne 31. 8. 2018 odpor, tím bylo rozhodnutí o příkazu zrušeno, v řízení bylo dále pokračováno, správní orgán I. stupně obdržel dne 10. 9. 2018 nové oznámení o přestupku proti veřejnému pořádku, kterého se měla dopustit žalobkyně, v této souvislosti se oba přestupky podle ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky sloučily z moci úřední do společného řízení, podání žalobkyně ze dne 31. 8. 2018 a jeho doplnění ze dne 5. 9. 2018 vyhodnotil dle jeho obsahu jako odpor proti vydanému příkazu, shrnul námitky v něm obsažené. Oproti příkazu k námitce žalobkyně částečně překvalifikoval posuzované protiprávní jednání. Popsal průběh ústního jednání dne 12. 12. 2018, svědeckou výpověď zakročujícího strážníka M. L., svědeckou výpověď Z. M. (která vypověděla v náhradním termínu dne 11. 2. 2019), jejich výpovědi jako strážníků hodnotil správní orgán I. stupně jako

hodnověrné a potvrzující skutkový stav, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, další předvolaný svědek O. H. se k jednání nařízenému dne 11. 2. 2019 nedostavil, ani se neomluvil, žalobkyni byla dne 11. 2. 2019 dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, kterou nevyužila. Přihlédl k tomu, že k šíření hlasité hudby z provozovny docházelo v době nočního klidu od 22.00 do 6.00 hodin v památkově chráněném území centra Hlavního města Prahy, v obydlené lokalitě, v úseku s dobrou akustikou, kde se hluk prokazatelně násobí ozvěnou, vyjádřil se k pojmu veřejného pořádku, v případě rušení nočního klidu posuzuje sám správní orgán dle správního uvážení přiměřenost či nepřiměřenost hluku, a to na základě získaných podkladů, měření hlukoměrem nejsou nutná k prokázání přestupkového jednání. Aplikoval ust. § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, měl za to, že nemá povinnost zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, neboť se jedná o objektivní odpovědnost právnické osoby, při níž není přítomná subjektivní stránka přestupku a není nutné znát konkrétní fyzickou osobu. Aplikoval též ust. § 37, § 38, § 39 písm. a) – e), § 40 písm. a) – f) a § 106 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, měl za prokázané, že žalobkyně jako provozovatel na adrese Michalská 970/20, Praha 1, porušila zájem chráněný zákonem – ochranu veřejného pořádku před rušením nočního klidu, a dopustila se tak přestupků proti veřejnému pořádku. Při stanovení výše pokuty vycházel ze závažnosti projednávaného přestupku, pokutu uložil při dolní hranici zákonné sazby s ohledem na její výchovné a preventivní působení.

24. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 6. 3. 2019 blanketní odvolání, které po doručení výzvy k odstranění vad podání doplnil, namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, opomenutá tvrzení a důkazy, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, nenaplnění skutkové podstaty přestupku a nezachování totožnosti skutku.
25. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 5. 2019, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení, obsah podaného odvolání a podklady, z nichž vycházel správní orgán I. stupně, rovněž shrnul obsah provedeního dokazování, ve kterém nebyly zjištěny žádné rozpory, obviněný věrohodnost těchto důkazů ničím nevyvrátil. Vyjádřil se k pojmu nočního klidu, měl za to, že žalobkyně měla možnost hudbu v provozovně korigovat a hluk ve večerních hodinách omezit na míru přijatelnou pro ostatní uživatele okolních nemovitostí, v nočních hodinách je pak takový zvuk intenzivnější. Poukázal na ust. § 20 odst. 1, 2 a 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, uvedl, že protiprávní jednání spočívalo v hlasitém a obtěžujícím projevu – neúměrně hlasité živé (2. 6. 2018) a reprodukované hudbě (21. 8. 2018), který dosahuje nežádoucí intenzity. Zákon o některých přestupcích neposkytuje žádný výčet konkrétních jednání rušících noční klid, ani neuvádí, jaká intenzita hluku je v nočních hodinách nežádoucí, odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 1 A 12/2012, dle kterého se v případě rušení nočního klidu měření intenzity neprovádí, v daném případě byla intenzita hluku posouzena na základě subjektivního hodnocení zasahujících strážníků Městské policie, což považoval za dostačující. Shledal, že skutková podstata daného přestupku byla jednoznačně naplněna, strážníci Městské policie jsou bezúhonnými, kvalifikovanými a vyškolenými osobami, není důvod pochybovat o jejich úsudku, žalobkyně žádné důkazy nepředložila, pro učiněný závěr

pak nebylo třeba další důkazy provádět, provedené důkazy byly postačující pro učiněné závěry o přestupku, skutkový stav byl zjištěn dostatečně, navíc se jednalo o opakovaný přestupek. Žalovaný se ztotožnil s výměrou uložené sankce. Prvostupňové rozhodnutí považoval za zákonné a neshledal v něm žádné pochybení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalobkyně souhlasila s projednáním věci bez jednání.
27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.
29. Podle ust. § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.
30. Právnická osoba je odpovědná za přestupek i v případě, že není zjištěna konkrétní fyzická osoba, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Postačí, pokud je zjištěno, že k jednání fyzické osoby skutečně došlo, ale nepodařilo se ji ztotožnit, např. nepodařilo se zjistit konkrétního zaměstnance, který porušil právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Zjištění konkrétní fyzické osoby není nutné zejména v případech, kdy k jednání došlo při činnosti právnické osoby, což je zpravidla rozeznatelné "na první pohled". (BOHADLO, David, Jan BROŽ, Stanislav KADEČKA, Petr PRŮCHA, Filip RIGEL a

Vít ŠTĚASTNÝ. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

31. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí v rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016 - 25: „[i]dentifikace konkrétní jednatelky osoby může mít význam pro právní osobu nebo podnikající fyzickou osobu z hlediska případné odpovědnosti jednatelky osoby vůči tomu, kdo za dané jednání odpovídá, a to např. z hlediska pracovněprávních předpisů. Pokud však správní orgán dospěje k závěru, že dostatečně zjistil skutkový stav a jednání osoby, která provedla ořez stromů v areálu základní školy, je na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu přičitatelné podnikající fyzické osobě, není nezbytné, aby bylo najisto postaveno, kdo byl tou konkrétní osobou, která „držela pilu“. Taková povinnost by vylučovala objektivní odpovědnost za spáchaný správní delikt např. v případech, kdy by bylo zřejmé, že jednala osoba v zaměstnaneckém poměru k právníce nebo podnikající fyzické osobě, nebylo by však dalším zjišťováním skutkového stavu možné identifikovat, který zaměstnanec konkrétně jednal. Objektivní odpovědnost za správní delikt však byla zavedena právě s ohledem na problémy shledáním konkrétní fyzické osoby, která svým jednáním způsobila porušení povinnosti právní osobou, přičemž stejný smysl právní úpravy je třeba vidět u objektivní odpovědnosti podnikající fyzické osoby. Nad rámec nezbytného lze také poukázat na to, že ani trestní odpovědnost právníce osoby nebrání, nepodaří-li se zjistit, která konkrétní fyzická osoba jednala, pokud lze toto jednání právníce osobě přičítat (srov. § 8 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob).“
32. V posuzovaném případě vyplývá ze správního spisu, že předmětem podnikání žalobkyně je hostinská činnost, ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků bylo jednoznačně zjištěno, že k jednání zakládajícímu skutkovou podstatu přestupku (šíření nepřiměřeného hluku v době nočního klidu) došlo v provozovně, resp. z provozovny žalobkyně – restauračního zařízení, a to v souvislosti s činností, která je jejím předmětem podnikání. Navíc, v každém z případů, kdy došlo k protiprávnímu jednání, tj. dne 2. 6. 2018 i dne 21. 8. 2018, zasahující policisté v provozovně ztotožnili odpovědné osoby, které nijak nepopíraly, že k šíření hluku dochází z provozovny žalobkyně. Spojitost s činností žalobkyně je tak zcela zřejmá.
33. V takové situaci již tedy nebylo nezbytné zjišťovat, která konkrétní osoba vykonávala v provozovně žalobkyně živou hudební produkci, či která uvedla do chodu zařízení vydávající reprodukovanou hudbu, když podle ust. § 20 odst. 1 a odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky bylo dané jednání přičitatelné žalobkyni a její odpovědnost za přestupek tak byla dána. V daném případě se neuplatní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 As 24/2015 – 18, na který poukazovala žalobkyně, neboť vychází ze skutkově odlišného základu, kdy byly dány důvodné pochybnosti, zda se předmětného jednání dopustil účastník řízení, resp. osoby, jejichž jednání mu mohlo být přičitatelné. Předmětná žalobní námitka je tak nedůvodná.
34. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, dle které žalovaný porušil zásadu materiální pravdy a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
35. Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

Obsahem komentovaného ustanovení je tzv. racionalizovaná zásada materiální pravdy. Stav věci proto nemusí být zjištěn přesně a úplně, což je v praxi stejně často nemožné, nýbrž postačí (tj. ona racionalizace), že je zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Neměly by být prováděny důkazy, které jsou zjevně nadbytečné a které nejsou bezpodmínečně nutné. (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s.)

36. Podle ust. § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Jak bylo konstatováno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68 (3014/2014 Sb. NSS) věta první citovaného ustanovení § 52 se v řízení o přestupku neuplatní.
37. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132: „V rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu z roku 2004, jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona.“
38. Správní orgán I. stupně, a potažmo též žalovaný, shora uvedeným požadavkům na zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál. Při ústním jednání provedl důkazy oznámeními o přestupku, jejichž součástí jsou úřední záznamy Městské policie hl. m. Prahy, a svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků, když všechny tyto důkazy jsou ve shodě ohledně průběhu skutkového děje. V prvním případě dne 2. 6. 2018 obdrželi strážníci opakované oznámení o rušení nočního klidu, na místě spáchání přestupku pak zjistili nepřiměřený hluk (velmi hlasitá hudba) šířený z provozovny žalobkyně, a to v souvislosti s její podnikatelskou činností – provozováním restauračního zařízení, odpovědná osoba pak nereagovala na výzvu Městské policie k vypnutí hudby a ukončení narušování veřejného pořádku. Obdobně v druhém případě dne 21. 8. 2018 hlídka Městské policie zjistila na místě, že z provozovny žalobkyně se ozývá velmi hlasitá hudební produkce. Nevznikly tak žádné pochybnosti o tom, že byla naplněna skutková podstata daného přestupku a že za tento přestupek odpovídá žalobkyně. Při hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících strážníků správní orgán I. stupně zcela přiléhavě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, ve kterém tento soud uvedl, že: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož

policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.“ Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i v posuzované věci, když nebyly zjištěny žádné okolnosti, kterými by byla zpochybněna věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících strážníků.

39. Správní orgány neporušily ani zásadu vyšetřovací, tedy zjišťovat i bez návrhu okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, pokusily se provést důkaz svědeckou výpovědí O. H., který byl dne 2. 6. 2018 hlídkou Městské policie ztotožněn jako osoba odpovědná za provozovnu žalobkyně, jmenovaný se však ani po řádném předvolání k ústnímu jednání ke správnímu orgánu I. stupně nedostavil, ani se neomluvil, na výzvu nijak nereagoval. Tímto způsobem správní orgán I. stupně vyhověl návrhu žalobkyně uvedenému v odporu proti příkazu, kde navrhovala výslech osob přítomných na místě v době zjištění přestupku a zaměstnanců žalobkyně, konkrétní osoby však sama žalobkyně neuvedla. Vzhledem k tomu, že skutkový stav byl dostatečným způsobem zjištěn z již provedených důkazů, nebylo důvodné, aby správní orgán zjišťoval identitu dalších osob přítomných na místě v době spáchání přestupku a pokoušel se je předvolat jako svědky.
40. V rozsudku ze dne 14. 3. 2019 č. j. 7 Azs 554/2018 - 31 Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: *„Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27).“*
41. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval námitku žalobkyně ohledně nedostatečného dokazování a návrh na doplnění dokazování výslechem všech osob přítomných na místě a zaměstnanců žalobkyně, vyjádřil se k provedení dokazování, které považoval za zcela dostatečné a jednoznačně prokazující spáchání daného přestupku ze strany žalobkyně, měl za to, že nebylo nutné provádět další důkazy z iniciativy správního orgánu I. stupně, považoval je za nadbytečné, když provedené důkazy byly pro učiněné závěry zcela postačující. Soud má za to, že žalovaný se tak s danými námitkami žalobkyně vypořádal dostatečně a v rozsahu odpovídajícím povaze projednávané věci.
42. Pokud jde o námitku ohledně měření hluku, odkazuje soud ve shodě s žalovaným na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013 č. j. 1 A 12/2012 - 34, publ. pod č. 5258/2013 Sb. NSS, dle kterého: *„Přesné měření hluku, způsobeného nestandardním a nahodilým jednáním fyzické osoby rušící noční klid, je zpravidla objektivně i metodologicky zcela nemožné. V případě rušení nočního klidu [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona*

č. 200/1990 Sb., o přestupcích] se měření intenzity hluku neprovádí. Jeho přiměřenost nebo nepřiměřenost posuzuje správní orgán sám na základě získaných podkladů (např. na základě svědectví zakročujících strážníků, policistů nebo dalších svědků).” Jeho závěry se dle názoru soudu plně uplatní též v posuzovaném případě, kde je skutková situace obdobná, obviněný byl ve věci sp. zn. 1 A 12/2012 postižen za rušení nočního klidu spočívajícím v pouštění hlasité hudby ve svém bytě, je zcela nerozhodné, že v daném případě je postihována právnická osoba na rozdíl od fyzické osoby, když podstatou protiprávního jednání je nahodile zjištěné rušení nočního klidu hlasitou hudbou.

43. Rovněž námitka ohledně vymezení hluku dle zákona o ochraně veřejného zdraví je nepřipadná, žalovaný se s ní dostatečným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí, na které soud tímto odkazuje, žalobkyně v dané věci vůbec nebyla postihována za přestupek dle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který na tento případ nedopadá.
44. Lze tak shrnout, že správní orgány z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybily, skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro dané rozhodnutí a příslušné námitky žalobkyně byly v řízení o přestupku vypořádány, nejedná se o nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, námitky žalobkyně jsou nedůvodné. Vzhledem k tomu, že nevznikly pochybnosti o tom, že jednání žalobkyně naplnilo skutkovou podstatu předmětného přestupku, nemohla se uplatnit ani zásada *in dubio pro reo*.
45. Není důvodná ani námitka týkající se porušení zásady totožnosti skutku a nutnosti spojení řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že ohledně skutku ze dne 2. 6. 2018 učinila Městská policie hl. m. Prahy oznámení správnímu orgánu I. stupně dne 7. 6. 2018, správní orgán dne 22. 8. 2018 vydal příkaz č. j. UMCP1 185163/2018 jako první úkon v řízení, jeho doručením žalobkyni dne 27. 8. 2018 bylo ohledně tohoto skutku zahájeno správní řízení. Následně byla žalobkyně ohledně tohoto skutku předvoláním ze dne 12. 11. 2018 předvolána k ústnímu jednání. Ohledně skutku ze dne 21. 8. 2018 pak správní orgán I. stupně přijal oznámení Městské policie ze dne 22. 8. 2018, správní řízení bylo zahájeno dne 12. 11. 2018 doručením žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání č. j. UMCP1 276704/2018. V protokolu o ústním jednání ze dne 12. 12. 2018 je pak uvedeno, že na základě ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se přestupky evidované pod sp. zn. S UMCP1 138817/2018, R 2830/2018 a S UMCP1 200762/2018, R 3946/2018 slučují do společného řízení, jelikož se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejichž projednání je příslušný též správní orgán. Prvostupňové rozhodnutí se pak ve výroku I. týká skutku ze dne 2. 6. 2018 a ve výroku II. skutku ze dne 21. 8. 2018.
46. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015 č. j. 9 As 33/2015 - 19, publ. pod č. 6450/2015 Sb. NSS, na který poukázala žalobkyně: „*Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku*

uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“

47. Z porovnání výroku příkazu, výroku oznámení o zahájení správního řízení a výroku rozhodnutí je zřejmé, že obsahují pouze drobné formulační odlišnosti, nicméně z hlediska obsahu popisovaných okolností, které naplňují znaky skutkové podstaty daného přestupku, se shodují, tj. zejména v čase, místě, závadném jednání a následku. Jiný výklad by byl přílišným formalismem. Na tento závěr nemá vliv ani vypuštění části popisovaného jednání v případě skutku ze dne 2. 6. 2018, kdy k námitce žalobkyně podané v rámci odporu bylo oproti příkazu z popisu skutku vypuštěno slovní spojení „hluku z předzahrádky“, avšak ve zbytku (tj. „dopustila či nezabránila šíření hudby v době nočního klidu do okolí své provozovny, čímž porušila noční klid“) byl popis jednání v příkazu i v prvostupňovém rozhodnutí zachován. Námitka je tak nedůvodná.
48. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátkou, nelze považovat za účelně vynaložené. V této souvislosti srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019 – 58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (institute) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné. V projednávaném případě jde o soudní spor, ve kterém žalovaný vystupuje v pozici správního orgánu obhajujícího své vlastní rozhodnutí. V takovém případě je konstantně judikováno, že podpora vlastního rozhodnutí v soudním řízení je nedílnou součástí činnosti rozhodujícího správního orgánu; výjimky byly činěny pouze ve vztahu ke správním orgánům, které dostatečným odborným zázemím nedisponují a ani nemohou disponovat, což zjevně není případ žalovaného. Soud doplňuje, že v projednávaném případě neshledal výjimečné okolnosti v neobvyklosti či složitosti správního sporu. Soud proto nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.